

Dvanáct Tradic

Výběr ze zkušeností AA

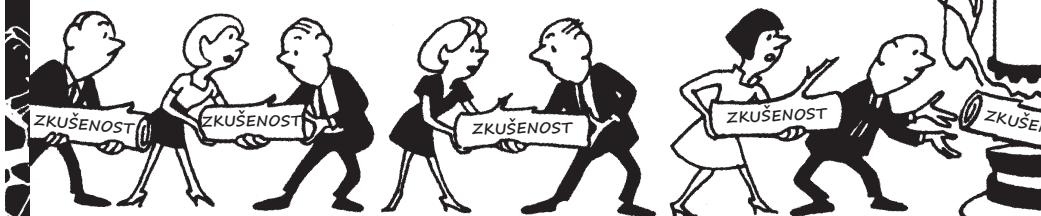
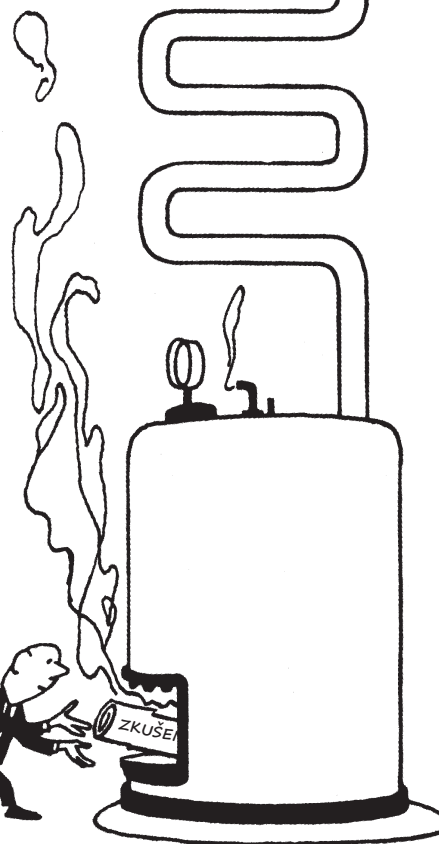

Jakožto nově příchozí si mnozí z nás řekli: „O Tradice ať se starají služebníci skupiny. Já jsem jen řadový člen. Jsou to přece pravidla jak vést skupinu, ne? A navíc mi každý říká, že v AA žádná pravidla nejsou.“

Když se na to podíváme blíže, zjistíme, že Tradice nejsou pravidla a že nejsou určena pouze služebníkům. Mají hluboký smysl pro každého z nás, tak jako ho má Dvanáct Kroků.

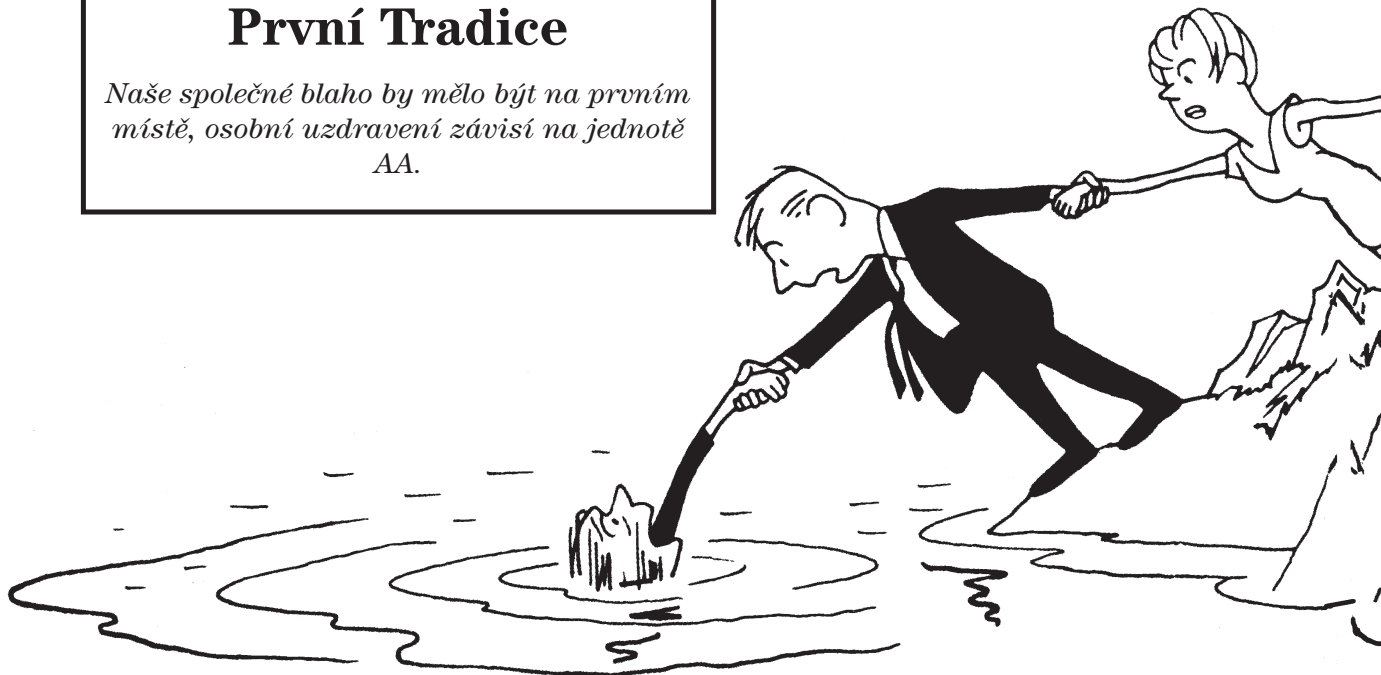
Stejně jako Kroky, ani Tradice nebyly sepsány s předstihem jako návod, jak čelit budoucím problémům. Nejprve musela přijít akce. První skupiny AA, které neznaly žádnou jinou metodu než „pokus-omyl“, brzo zjistily následující: „Dobrá, tahle cesta nefungovala. Ale jiná už ano. A touhle jinou cestou to jde dokonce lépe.“

Jak úspěchy tak selhání byly zaznamenány v dopisech a zasílány na centrálu (později Všeobecná Služební kancelář). Touto formou se sdílely zkušenosti během prvních deseti let fungování AA a z ní vzešlo Dvanáct Tradic. V roce 1946 pak byly ve své „dlouhé verzi“ vydány v časopise Grapevine. Během roku 1950 byly upraveny do dnešní podoby a v témže roce přijaty na Prvním Mezinárodním setkání AA. „Tradice jsou naším průvodcem na cestě k lepším způsobům fungování a žití,“ řekl spoluzakladatel Bill W., „a slouží k přežití skupiny, tak jako Dvanáct Kroků AA pomáhá udržovat střídmost a vyrovnanou mysl každého člena... Většina jednotlivců se nedokáže uzdravit bez skupiny. Skupina musí přežít, jinak jednotlivec zahyne.“...

První Tradice

Naše společné blaho by mělo být na prvním místě, osobní uzdravení závisí na jednotě AA.

Naše osobní střízlivost závisí na skupině. Skupina závisí na nás. Brzy jsme se naučili, že pokud neomezíme naše osobní touhy a ambice, můžeme poškodit skupinu....

Náš bratr – hlučný opilec - nám poskytuje nejjednodušší příklad této tradice. Pokud neustále narušuje průběh mítinku, „vyzve“ jej k odchodu, a přivedeme ho zpět až tehdy, když je ve stavu schopném vnímat poselství. Dáváme tak „společné blaho“ na první místo. Ale jde také o jeho blaho; pokud má někdy vystřízlivět, skupina musí fungovat a být pro něj připravená.

A přesto je on jen jedním vzácným aspektem tohoto problému. Když vystřízlivíme v AA, zbavíme se jen pár malých kousků Velkého Ega: Přiznáváme si: „Nezvládám pít a nedokážu se jej sám vzdát.“ Potud je vše v pořádku! Posléze však zjistíme, že velká část Ega je stále v nás. Může nás například přimět k tomu, abychom prováděli inventuru jiným členům a pomlouvali je na základě našich představ o jejich nedostatcích. Může nás svádět k přivlastňování si stále většího prostoru na mítincích.

Dobře, ale jde přece o sobecký program, ne? Proč bychom si nemohli trochu dopřát, po tom všem utrpení z aktivního alkoholismu? Všichni dobře známe jeden dobrý důvod, proč bychom neměli: Takové dopřávání představuje bezprostřední osobní nebezpečí; ohrožuje střízlivost jednotlivce. A více než to, ohrožuje samotný základ naší střízlivosti – jednotu skupiny AA. Pokrytecká pomluva může poškodit vzájemnou důvěru, která je nutná v každé skupině. A takový neudržitelný mluvk může zničit efektivnost mítinku – „Přestal jsem na tu skupinu chodit. Nikdo kromě Josefa se nedostane ke slovu.“

V počátcích AA si první členové jasně uvědomovali, že zachování jednoty je otázkou života a smrti, a to jak pro ně samotné, tak pro alkoholiky, kteří se ještě neuzdravili. První Tradice prohlašuje toto za svůj cíl a zároveň je to společný cíl všech Dvanácti Tradic. Když AA dosáhlo 35 let, byl zmíněný cíl zvolen jako téma Mezinárodního Setkání v roce 1970:

Toto dlužíme budoucím členům AA:

Klást naše společné blaho na první místo,
Zachovat naše Společenství jednotné.
Protože na jednotě AA závisí naše životy,
A životy těch co přijdou po nás.

Každá z dalších jedenácti Tradic vysvětluje jeden konkrétní způsob, jak chránit jednotu Společenství a skupiny AA. Původní členové rychle rozpoznali ambiciózní kolegy jako případné rozvraceče skupiny. A takoví jsou zde stále – členové, kteří si jsou vždy jistí, že jen oni mají pravdu – členové, kteří jsou vždy nadšeně připraveni převzít všechna břemena spojená s vedením a zarputile neochotní se o ně podělit, natož se jich vzdát. Nicméně skupina potřebuje vedoucí. Jak se vypořádat s takovým dilematem? Tradice Druhá nabízí odpověď...

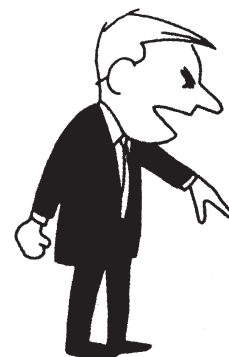
Druhá Tradice

Pro účely naší skupiny je zde pouze jedna konečná autorita... milující Bůh, tak jak se projevuje sám v našem skupinovém svědomí. Naši vedoucí jsou pouze důvěryhodní služebníci... nevládnou nám.

„A nyní, když jsem byl zvolen sekretářem, já této skupině ukážu, co je to skutečné vedení!“

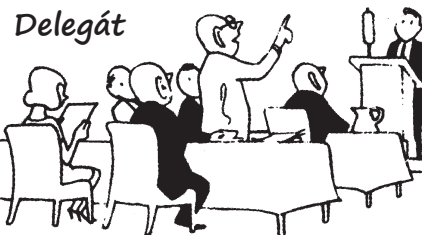
„Je zde jen jediný způsob, jak to udělat, a já vám řeknu jaký...“

Členové skupiny mohou být zvoleni, aby sloužili mnohými způsoby..

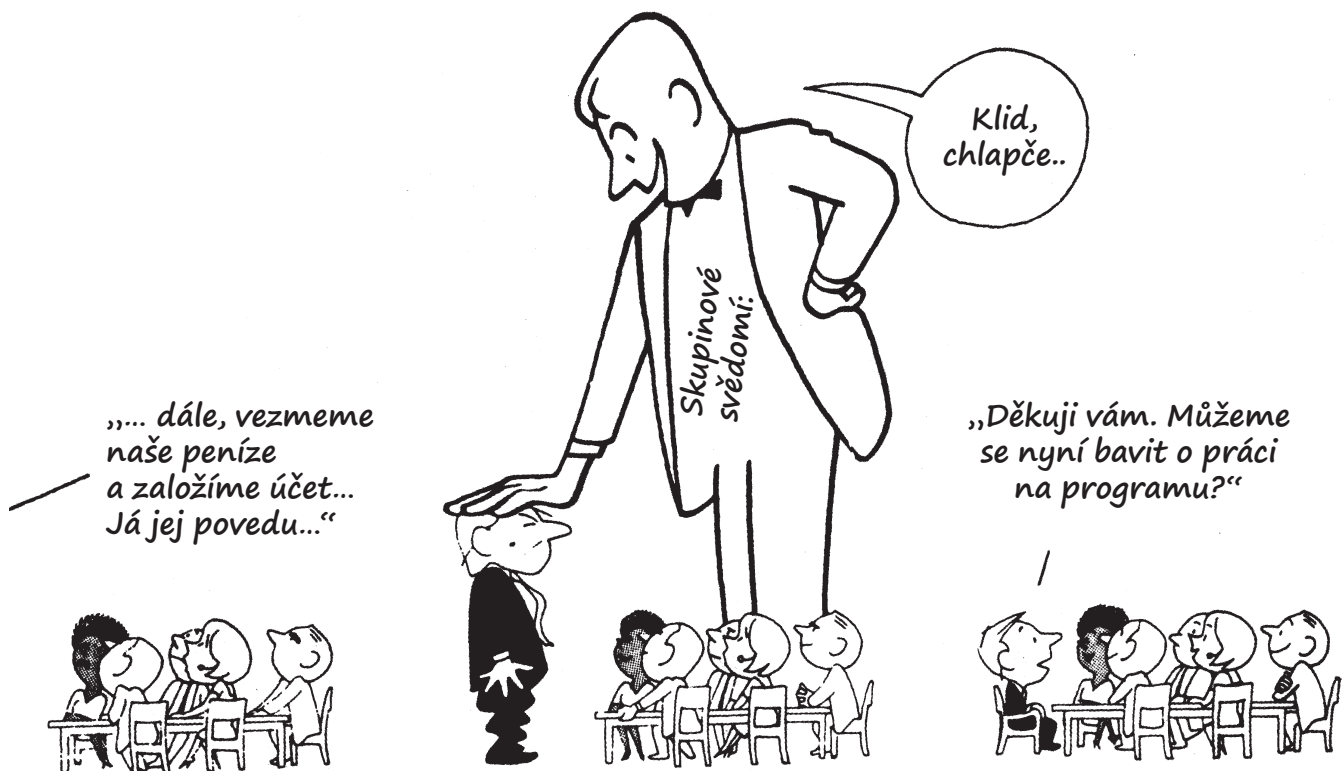

Zástupce Interskupiny

AA je jak demokracií, tak i tím, co Bill W. nazval: „laskavou anarchií.“ Skupina si volí své vlastní služebníky – kteří nemají žádnou moc cokoli někomu nařizovat. Ve většině skupin služby rotují po půl roce, což znamená, že jsou voleni noví služebníci.

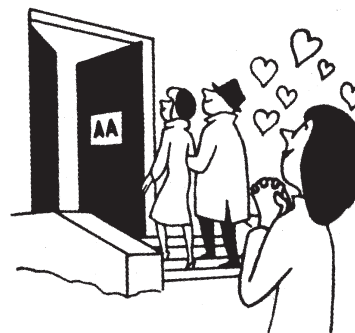
Pokud skupina chce být součástí celkové služební struktury AA, zvolí si svého delegáta (většinou na dobu dvou let). Ti zastupují svou skupinu na regionální úrovni, kde jsou zase voleni delegáti na každoroční Konferenci Všeobecných Služeb AA. Konference má asi nejbližší k tomu, co by se dalo nazvat vládou v AA; vyjadřuje názory na důležité záležitosti týkající se konkrétních postupů; schvaluje některé důvěrníky nominované do Rady a přímo volí další. Avšak ani Konference, ani Rada nemohou nic nařizovat žádné skupině AA nebo jejím členům.

Ale musejí vždy pamatovat na to, že slouží pro dobro všech a nemají nad kýmkoliv pravomoc..

Takže kdo tedy vše vede? AA je duchovní hnutí, které představuje „konečnou autoritu“, podle duchovního principu: „skupinového svědomí.“ Jeho hlas je slyšet tehdy, když se sejde dobře informovaná skupina a hodlá učinit rozhodnutí. Výsledek vyjadřuje více, než jen pouhý aritmetický součet „pro“ a „proti“. Menšinovým názorům se dostává pečlivého zvážení. Ale co s tou otravnou osobou, která si je vždy jistá tím, že má pravdu? Lépe ji vyslechnout – možná právě tentokrát skutečně pravdu má. Pokud se plete, měla by – jestliže má na paměti První Tradici stejně jako Druhou – přijmout rozhodnutí skupinového svědomí. Zdá se nám být takové pojetí příliš nejasné? Vzpomeňme si na naše první mítinky. Přijetí, které jsme jako nově příchozí pocítili v těchto místnostech, bylo totéž, co skupinové svědomí. A bylo to skutečné přivítání bez zvedání bariér a omezení...

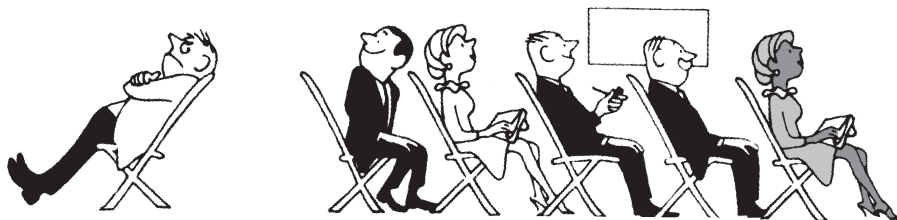
Třetí Tradice

*Jediným požadavkem
pro členství v AA
je touha přestat pít.*

Nemá snad každá organizace právo mít svá pravidla členství? Proč se AA rozhodlo vzdát se této výsady a být vždy „tím, kdo přijímá... nikdy tím, kdo vylučuje“? Je to prosté. Původní členové to zkusili naopak a ono to zkrátka nefungovalo. Když se Společenství blížilo k desátému roku své existence, tehdejší úřad sloužící jako ředitelství „požádal skupiny, aby sepsaly a poslaly svá pravidla členství.“ Bill W. vzpomíná: „Pokud by všechny tyto vyhlášky platily všude současně, bylo pro jakéhokoliv alkoholika prakticky nemožné vstoupit do AA.“ Okolo 90% našich nejstarších a nejzasloužilejších členů by se sem nikdy nedostalo!“ Takže soupis pravidel vyletěl oknem a byl nahrazen jedinou nekomplikovanou větou: Třetí Tradicí.

Někdo se však může zeptat, není-li tato Tradice sama o sobě pravidlem. Hovoří se zde přece o jediném požadavku pro členství. Přečteme si ji znovu a položíme jinou otázku: Kdo dokáže posoudit tuhle kvalifikaci nováčka, kdo určí, zda chce přestat pít nebo ne? Očividně nikdo jiný než nováček sám; všichni ostatní jej jednoduše musejí vzít za slovo. Ve skutečnosti by to ani neměli říkat nahlas. A to je velké štěstí pro mnohé z nás, kteří přišli do AA pouze s vlažnou touhou zůstat střízliví. Jsme naživu, protože cesta AA pro nás zůstala otevřená.

Zahodili jsme všechny podmínky členství, které by tě mohli vyčlenit. Chceme, abys dostal stejnou šanci na střízlivost, jakou jsme dostali my.

„Ani trochu se nebojíme, že bys nám mohl ublížit, bez ohledu na to, jak zvrácený nebo násilný můžeš být.“

Z Dvanácti Kroků
a Dvanácti Tradic

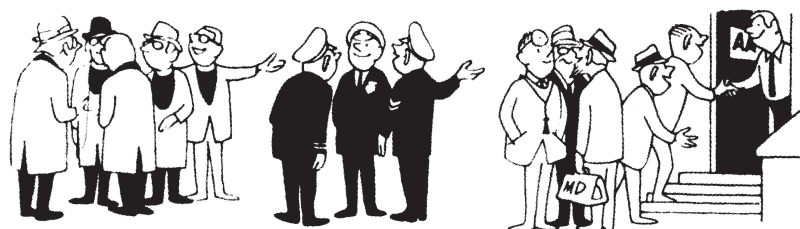

Problém, kterému tato Tradice čelí, není jen z minulosti AA. Stále se opakuje – například, když skupina začne debatovat o vyloučení alkoholiků, kteří mají i jiné problémy než alkohol, nebo odlišný životní styl. Tradice nezmiňuje žádné další takové požadavky, ani nediktuje, že případný člen nesmí mít zkušenosti s jinými drogami, určitý životní styl nebo kriminální minulost. Všichni alkoholici jsou vítáni.

A co skupina, která klade zvláštní požadavky mimo „touhu přestat pít“? To by mohla být skupina nebo spolek skupin se „zvláštním zaměřením“, kde by například každý člen musel být lékař, nebo mladá

osoba, muž, žena, kněz, policista... Nicméně ti, kteří navštěvují skupiny se zvláštním zaměřením, se považují – dle jejich vlastního vysvětlení - v první řadě, za členy AA. Účastní se běžných mítinků, stejně jako těch, které naplňují jejich další osobní potřeby a zůstávají oddáni hlavnímu účelu AA.

Tyto skupiny se „zvláštním zaměřením“ ukazují pouze jeden z příkladů různorodosti a přijatelnosti členství uvnitř našeho Společenství. Naše Tradice umožňují bezkonkurenční svobodu nejen každému členu AA, ale i každé skupině AA.

Čtvrtá Tradice

Každá skupina by měla být autonomní s výjimkou případů, které ovlivňují ostatní skupiny nebo AA jako celek

Existuje mnoho druhů skupin....
Malé skupiny...

Avšak jakmile se sejdou dva nebo více alkoholiků, aby uplatňovali principy AA v praxi, jsou skupinou AA, pakliže se za ni prohlásí.

A pokud řekneš, že jsi členem, tak jím jsi!

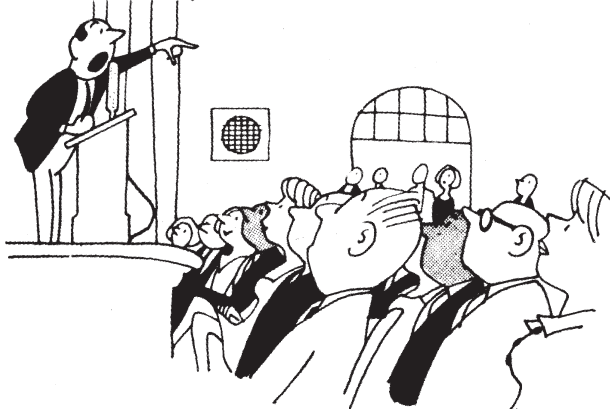
Jestliže člen cestuje, najde všude v AA víceméně stejnou atmosféru. Avšak mimo tuto vnitřní spřízněnost, jsou mezi skupinami velké rozdíly. Na jednom místě najde tento cestující tři členy, kteří diskutují o Krocích u někoho v obýváku, jinde poslouchá spíkrky spolu s dalšími 300 členy v kostele. V jedné části Ameriky spíkrka, začne-li slovy: „Jmenuji se Ann, a jsem alkoholička.“, uvidí uctivé ticho, jinde všichni nadšeně vykřiknou: „Ahoj Ann!“ A na mnoha dalších místech se může představit svým plným jménem, ať už na hodinovém mítinku nebo na mítinku trvajícím hodinu a půl. V každém sousedství, v každé části světa, kde se nachází AA, má místní skupina volnost fungovat podle svých vlastních zvyklostí

Nicméně svoboda s sebou nese zodpovědnost, jako vždy. Protože každá skupina je autonomní, je na každé skupině, aby se vyhnula jakékoliv činnosti, která by mohla AA poškodit. A takové činnosti zde skutečně již byly – jinak by nebylo této Tradice potřeba. Bill W. napsal: „Z Tradic AA vyplývá přiznání, že naše Společenství má své hříchy. Připouštíme, že jako společnost máme charakterové vady a tyto vady nás neustále ohrožují.“

Velké Ego, nafouklé do obřích rozměrů, může svést skupinu k tomu, že převezme veškerou aktivitu a bude informovat veřejnost bez konzultace s ostatními místními skupinami. Jakmile se jednou skupina rozhodne, že zná odpovědi na všechny otázky, hráz je protržena. Tato skupina si poté může usmyslet, že dejme tomu, Jedenáctá Tradice je technicky zastaralá: „Nyní je doba konkurence! Pojďme ven a dejme AA nějakou dobrou a ráznou propagaci!“ Pro širokou veřejnost bude tato jedna viditelná skupina představovat AA. A to, co provádí, se odrazí nejen na přehlížených sousedních skupinách, ale i na Společenství AA jako celku.

Svým způsobem je Čtvrtá Tradice stejná jako Čtvrtý Krok: Navrhuje, aby skupina AA provedla upřímnou inventuru sama sebe, tážajíc se nezávisle na každou plánovanou akci: „Neporušíme takto některou z Tradic?“ Tak jako jednotlivý člen, který si zvolil Kroky, jako svůj návod ke spokojené střízlivosti, rozumná skupina pochopí, že Tradice nejsou jen technickými detaily, které zdržují – jsou to osvědčené návody k dosažení hlavního cíle všech skupin AA...

||| |||
a velké skupiny...

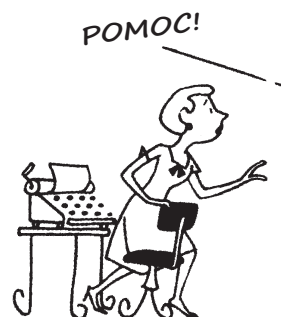
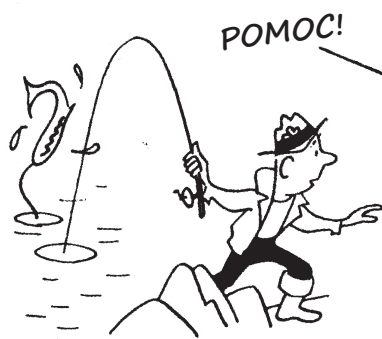
a nekonvenční skupiny...

Pátá Tradice

Každá skupina má pouze jediný hlavní účel... předávat své poselství alkoholikovi, který ještě trpí.

Bez ohledu na rozdílnost našich

Mám zodpovědnost.

**Když kdokoliv, kdekoliv,
požádá o pomoc, chci,
aby tam byla ruka AA vždy přítomna.
A za to jsem zodpovědný JÁ.**

*vlastních zájmů nás všechny spojuje naše společná ZODPOVĚDNOST...
předávat poselství
alkoholikovi, který ještě trpí.*

Každý nově příchozí zjišťuje (někteří z nás obtížným způsobem), že střízlivost musí mít největší prioritu. Jestliže v tomto selžeme, nemůžeme uspět ani v ničem jiném. Pátá Tradice říká, že by skupiny neměly zapomínat na svůj „jediný hlavní účel.“

Bezmyšlenkovité nadšení často svede skupinu ze správné cesty. Někdo například navrhne „rozšířený AA program“, který zahrnuje pomoc nováčkům s hledáním práce. Pátá Tradice se nijak nepohoršuje nad jednotlivými členy AA, kteří se podělí s ostatními o informaci o dobrém a volném pracovním místě. Pokud však ze sebe skupina udělá pracovní agenturu, může to znást nové členy ohledně jejího hlavního účelu. Úlohou AA je pomoci jim vystřízlivět – a díky tomu si pak mohou najít práci sami.

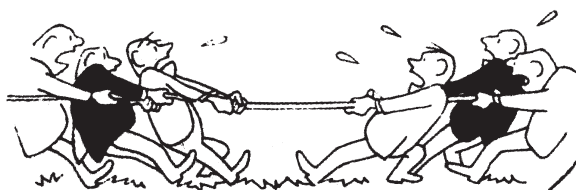
Jednotlivec může ve vší diskrétnosti půjčit pár korun na jídlo nebo ubytování nebo dokonce pozvat alkoholika, který je na mizině, aby u něj dočasně bydlel. Ale skupina AA jako taková není veřejnou záložnou, ani sociálním ústavem, ani ubytovací agenturou.

I tehdy, když členové AA jednají sami za sebe a znají fungování AA, tak by se neměli titulovat čestnými lékařskými tituly a vypisovat diagnózy, recepty nebo provádět amatérské rozborů neuróz jiných lidí. A protože jsou tato osobní selhání tak častá, měla by každá skupina AA ve všech svých činnostech důrazně upozorňovat na to, že nevstupuje na pole medicíny. Je kvalifikována, aby s pomocí osobních zkušeností svých členů předávala jediné poselství: jak se alkoholik může uzdravovat ve společenství AA. Nic víc.

A přesto se nedávno jedna skupina domnívala, že je vybavena k založení „informačního centra o alkoholismu.“ Pokušení je pochopitelné. Bylo mnohem silnější v době, kdy jsme psali tuto tradici, protože veřejné povědomí o alkoholismu jako nemoci bylo mnohem menší, než je tomu dnes. Od té doby vzniklo mnoho jiných organizací, aby o problematice alkoholismu vzdělávaly veřejnost. To není účelem AA, ale tyto organizace se také snaží pomáhat aktivním alkoholikům. Jsou našimi přáteli – a šestá Tradice vymezuje hranice našich vztahů...

Šestá Tradice

Skupina AA by nikdy neměla podporovat ani financovat jakékoliv příbuzné zařízení, nebo podnik stojící mimo AA, ani mu propůjčovat jméno AA, aby nás problémy peněz, majetku a prestiže neodváděly od našeho hlavního účelu.

*Zjistili jsme, že existují různé cíle, motivy a ambice...
...a že dobré jméno AA může být pošpiněno!*

AA

KONTROVERZE

„Příbuzné zařízení“ může být skupina mimo AA bojující proti alkoholismu – nebo podnik, který chce založit některý z členů AA. Právě s posledně jmenovaným se naše Společenství na počátku existence potýkalo nejčastěji. Organizací mimo AA v té době mnoho nebylo, takže si někteří členové mysleli, že by AA mělo pokrýt celou problematiku alkoholismu. Pod vedením „zkušeného organizátora“ (jak je popsán v knize „Dvanáct Kroků a Dvanáct Tradic“), postavila jedna skupina víceúčelové centrum, včetně oddělení pro detoxikaci. Představte si nějakou skupinu, jak se potýká s takovým projektem! Hádky ohledně nákladů, architektury, zaměstnanců, poplatků, léčiv a pravidel by se jistě dostaly až do místních novin. (A chudák nováček, který zabloudil do této skupiny, slyší: – „Budeme se ti věnovat až za chvíli.“)

Toto ambiciózní centrum neuspělo, ale od té doby někteří jedinci s úspěchem založili klubovny, odpočinkové farmy, domy na půli cesty, atd. Tito členové AA tyto podniky provozují a jiní členové AA nebo potencionální nováčci je pravidelně navštěvují. Ale tyto podniky s sebou nesou otázky peněz a majetku. Proto jsme se ukázalo jako rozumné zcela oddělit provozování těchto zařízení od jakékoliv skupiny AA a z jejich názvů vynechat „AA“ nebo výrazy jako „Dvanáctý Krok“.

Postoj AA vůči zařízením mimo společenství, které se zabývají alkoholismem, se řídí zásadou: „spolupracovat, ale nepřidružovat.“ Skupina například spolupracuje tím, že přijímá ty, kteří přicházejí na doporučení z klinik, nebo podporuje skupiny AA v institucích. Ale v jedné oblasti vybírali na setkání AA peníze pro léčebnu – čímž naznačovali přidružování. V jiné oblasti zase bylo AA na seznamu přispěvatelů na charitu...

Člen AA, který je zaměstnaný u organizace mimo společenství „nosí dva klobouky“ – ale Šestá Tradice ho varuje, aby je nenosil současně! V těchto organizacích mohou být zaměstnání jako poradci na alkoholismus, ale nikoli jako „poradci na AA.“ A na setkáních jsou pouze členy AA, nikoliv odborníky na alkoholismus.

Existují dvě hlavní nebezpečné oblasti. Avšak naše cesty jsou zmapovány a nebezpečí je jasně označeno. Pokud se jim vyhneme, měli bychom mít klidnou plavbu...

PŘIDRUŽOVÁNÍ
SKUPIN AA
K ČEMUKOLIV
MIMO AA

JAKÁKOLIV
AKTIVITA, KTERÁ BY
POŠKODILA AA JAKO
CELEK

Sedmá Tradice

*Každá skupina AA
by měla být plně soběstačná
a odmítat příspěvky z vnějšku.*

Přispíváním do košíku na setkáních vyjadřujeme svou zodpovědnost za činnost AA. Naše vlastní příspěvky podporují skupinu, Všeobecnou Služební Kancelář (GSO) a všechny aktivity AA.

Tak či onak,
jako aktivní
alkoholici
jsme vždy
žádali
o nějakou
almužnu...

Část našeho
osobního
uzdravení
vzešla právě
z přeměny na
zodpovědnou
lidskou
bytost.

*Zkušenosti nám také ukázaly,
že AA jako celek potřebuje být
soběstačné a nezávislé.*

Je nutné, abychom byli praktičtí. Skupina se jen stěží může scházet na rohu naší ulice a prázdný košík nenaplní termosku na kávu. Jakmile jsme se začali aktivně scházet ve skupinách, zjistili jsme, jaké náklady zahrnuje jejich efektivní fungování. A potom se obzory našeho poznání rozšířily. Položili jsme si otázku: Kdo platí činnost interskupin a centrální kanceláře, kam mnozí z nás volali s žádostí o pomoc? Vždyť telefonní společnosti neposkytují služby bezplatně. Dozvěděli jsme se také o činnosti Všeobecné Služební Kanceláře AA (GSO) a její práci pro členy AA na celém světě. Činnost AA je soběstačná na všech úrovních, ale odpovědnost za tuto činnost se vždy vrací zpátky k nám, jednotlivým členům, protože my tvoříme AA.

Možná budeme přispívat spíše mincemi než bankovkami, zejména když jsme ve společenství noví. Zakládající členové měli stejné obavy a zdálo se jim, že AA bude potřebovat mnohem více pomoci zvenčí, protože tehdy vybírané příspěvky byly nevelké. Jejich tehdejší plány vyžadovaly

Vábení peněz svedlo mnohé na scestí. Mohlo by se to stát i nám.

mnoho dobročinnosti. Šestá Tradice tehdy ještě nebyla sepsaná a Bill W. znovu prosazoval plán na založení „řetězce nemocnic“. Ale John D. Rockefeller ml., jeden z prvních přátel AA, se ohradil slovy: „Obávám se, že peníze tento plán zhatí.“ Mezitím již někteří členové AA dospěli ke stejnému závěru. Postupně se z této počáteční menšiny stala většina a zkušenosti ukázaly, že členové AA jsou schopni finančně zajistit právě správné zaměření AA.

Nejjednodušším příkladem uplatňování Sedmé Tradice je případ, kdy se dozvídáme o vzniku nové skupiny AA, která začíná svou činnost s podporou peněz z fondu federálního programu pro boj s chudobou. Obvykle reagujeme slovy: „Oni se snad zbláznili!“ Ale podívejme se i na jiný mezní příklad: Skupiny připraví tombolu ve prospěch své centrální kanceláře a vyzývají veřejnost k zakoupení lístků; lokální noviny otiskují inzeráty na taneční zábavy a přehlídky pořádané společenstvím AA. Ve všech ostatních sdruženích jsou tyto případy naprosto

běžné. Pro nás to však znamená, že jsme opět natáhli ruku a požádali nečleny o peníze.

Je zřejmé, že často žádat ani nemusíme. AA je v současnosti vysoce ceněno, a proto GSO a skupiny AA zdvořile odmítají mnoho nevyžádaných darů a peněz z dědictví. Sedmá tradice obsahuje realistický vzkaz: Štědré dary s sebou mohou nést i závazky. Dokonce byl stanoven limit 40 000 Kč (2 000 dolarů), jimiž mohou členové každoročně přispívat během svého života nebo je zanechat ve své závěti, aby si nikdo z nás nemohl vliv v AA koupit, bez ohledu na to, jak je bohatý.

Peníze mohou představovat i opačný problém, a to když množství peněz ve skupinové pokladně naroste tak, že příliš převyšuje nezbytné rezervy. Handrkováním se o využití těchto prostředků ztrácí skupina svou jednotu, čímž se odchyluje od svého hlavního účelu. Ale existuje jednoduché řešení, které posílí naši jednotu a podpoří náš hlavní účel: dát přeplatek na aktivity a služby AA.

Osmá Tradice

Anonymní alkoholici by měli navždy zůstat neprofesionálními, i když naše střediska služeb mohou zaměstnávat specializované pracovníky.

I přes svou spiritualitu zůstává AA součástí reálného světa. Osmá Tradice, stejně jako Sedmá, je zaměřena na obyčejné slovo o šesti písmenech, které není zmíněno ani v jedné z nich. Je to slovo peníze. Mnozí z nás museli vysvětlovat nedůvěřivým trpícím alkoholikům: „Ne, nejsem sociální pracovník a skutečně nejsem placen za to, že si s vámi povídám. Je to totiž nejlepší způsob jak si udržet střízlivost.“

To samozřejmě neznamená, že myšlenka stát se profesionálem nikdy nikoho z členů AA nenapadla. V dobách nedostatku Bill W. přemýšlel o tom, že se stane laickým terapeutem, aby si vydělal peníze pomocí trpícím alkoholikům. Ale díky důraznému upozornění od skupinového svědomí brzy pochopil, že si nikdy nebude moci vyvěsit vývěsní ceduli s nápisem „Bill W. - AA terapeut, hodina 10\$“! Zakládající členové záhy pochopili, že by nikdo z AA nikdy neměl žádat nebo přijímat platby za „předávání poselství někomu dalšímu, od člověka ke člověku, tváří v tvář.“

Díky šířící se naději, která přiváděla tisíce alkoholiků do řad AA, přibýval počet členů a s nimi vyvstávaly nové otázky. V prvních interskupinách i v centrální kanceláři obvykle pracovali dobrovolníci z řad členů AA. V současnosti je většina těchto kanceláří tak zaneprázdněna, že potřebují zaměstnance pracující na plný úvazek. Přirozeně se pro tuto práci více hodí členové AA, ale otázka zní, zda je možné je platit za vykonávání práce Dvanáctého Kroku. Není to možné. V kancelářích pouze připravují podmínky pro tuto práci. Zajišťují, aby se trpící alkoholik dostal do nemocnice, a vysvětlují roztrášeným nováčkům, kde se ten večer koná nejbližší setkání. Pomáhají tak, aby alkoholik mohl slyšet poselství „od člověka k člověku, tváří v tvář.“

Podobný vývoj probíhal také v ústředí Společenství. Z malé kanceláře spoluzakladatele Billa a jeho sekretářky vyrostla současná Kancelář Všeobecných Služeb, plně osazená zaměstnanci, s velkou podatelnou, která zajišťuje veškerou komunikaci AA se světem. Tito pracovníci, jak z řad AA,

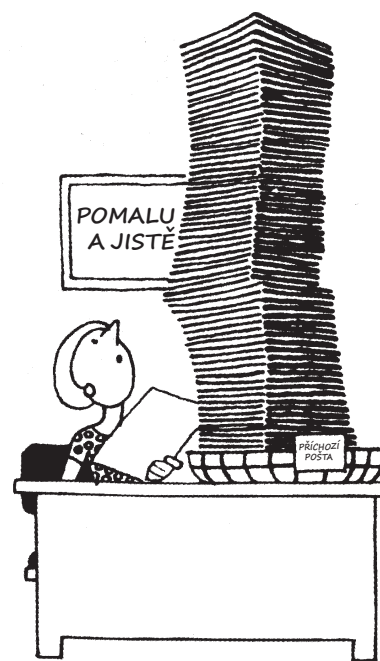
tak nealkoholici, jsou placeni srovnatelně se ziskovými organizacemi, takže pracují spolehlivě. Členové AA jsou ve stejné pozici jako zaměstnanci interskupiny AA. Předpokládejme, že se jednou, až budete v New Yorku, zastavíte v GSO. Zaměstnanci, kteří se na chvíli uvolní, aby s vámi promluvili, možná budou pracovat na přípravě příští Konference nebo korespondovat se skupinou ve vaší rodné oblasti a tím pomáhat efektivněji šířit poselství. Za tuto práci pobírají pravidelnou mzdu. Ale také je můžete slyšet, jak se zmiňují kolegům, že večer přivedou nováčka na setkání, nebo že příští týden budou řečníkem na setkání sousední skupiny. Za to jsou odměňováni pouze vlastní trvalou střídavostí.

Za práci v kanceláři a při plnění dalších úkolů jsou ve skutečnosti členové AA placeni za svoje obchodní a profesionální dovednosti. Při práci na recepci GSO, na knihách a brožurách schválených Konferencí, na časopisu Grapevine, využívají tito členové svých schopností jako korespondenti, manažeři, spisovatelé, redaktori, autoři, korektori stejně, jako využívají své znalosti fungování AA zevnitř. Příležitostně si i dobrovolníci vyhradí čas a využijí svůj talent v těchto službách. Jejich pomoc je velmi ceněna. Ale co kdyby se společenství rozhodlo, že by všechny tyto činnosti vykonávali pouze neplacení dobrovolníci? V současném AA je nutno udělat příliš velké množství práce tuhle či támhle. Pouze bohatí lidé nebo důchodci si mohou dovolit se jí věnovat na plný úvazek. Pokud bychom pro konkrétní úkoly zkoušeli najít v této malé skupině kvalifikované pracovníky, evidentně by se oblast výběru zúžila nebo bychom nenašli vůbec nikoho, což je častější případ.

Využívat pouze dobrovolníky by také mohlo vyvolat další problém: připadá nám totiž nevděčné a často i společensky trapné kritizovat nebo odmítat dobrovolně konanou práci. Ale placené zaměstnání v AA nám dává možnost kontroly! Jako příklad vezměme naši literaturu, třeba tuto brožurku. Ať už jde o jakýkoliv titul, chceme mít jistotu, že všechny budou co nejjasněji vyjadřovat pohled skupinového svědomí AA jako celku. Proto musí být každý nový projekt nejprve schválen Konferencí. Jakmile je proces zahájen, literární komise dohlíží na každou etapu vzniku titulu. Často se stává, že jsou nutné drastické změny a další úpravy. „Hotový výrobek“ musí být odsouhlasen jak komisí, tak Konferencí, a i přesto jsou často nutné další revize...

„Moment“ mohl by přerušit jeden z veteránů společenství, „O co tady jde? Neprohlásil snad Dr. Bob: „Zachovejme to jednoduché?“...

Devátá Tradice

AA jako takové by nikdy nemělo být organizováno, ale my můžeme vytvářet služební rady nebo komise přímo odpovědné těm, kterým slouží.

Slova: „Zachovejme to jednoduché“ byla poslední, která Bill W. slyšel od spoluzakladatele AA Dr. Boba těsně před tím, než v roce 1950 zemřel. S vědomím, že „to“ znamená program uzdravení, Bill později napsal: „Potřebujeme zásadně rozlišovat mezi duchovní jednoduchostí a jednoduchostí fungování. Jestliže se zabýváme fungováním skupin, regionů nebo AA jako celku, zjistíme, že musíme jistým způsobem organizovat předávání našeho poselství, jinak budeme čelit chaosu a chaos neznámá jednoduchost.“

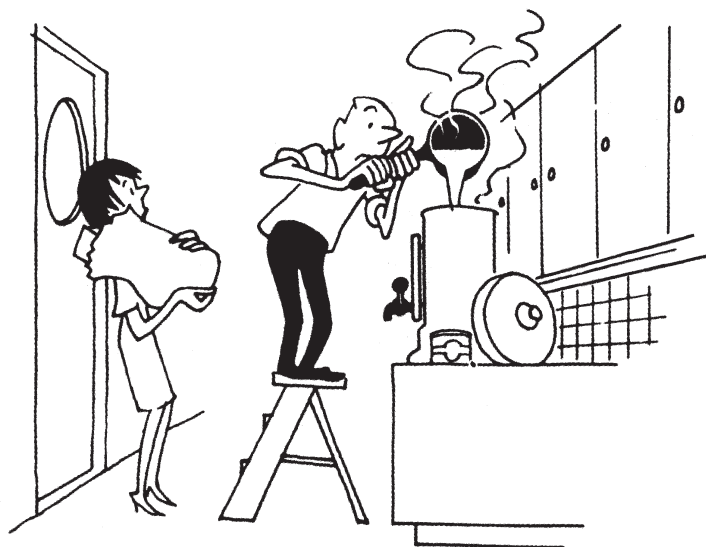
Když Devátá Tradice říká: „AA jako takové“, jsou tím myšleny zkušenosti vycházející ze srdce AA a z „duchovní jednoduchosti“ tiché žádosti alkoholika: „Pomoc“ a odpovědi druhého: „Vím, jak se cítíš. Jsme zde, abychom ti pomohli.“ Takový vztah přece nemůže být organizován. Nebo snad ano?

Člověk, který není členem AA a je seznámen s moderními obchodními procesy, zkoumající uplatňování sponzorství v AA, by na něj nahlížel jako na chaotický podnik. Co kdybychom ho řídili počítačem? Potom by člen interskupiny AA mohl říci: „Tak ty chceš pomoci? V první řadě potřebuješ správného sponzora. Máme osobnostní profily všech našich sponzorů uložené v počítači. Vybereme ti toho nejvhodnějšího, pokud vyplníš tento dotazník... Kam jdeš? Vrať se!“ Tak nějak by mohl vypadat pokus organizovat „AA jako takové.“ (Prosím, nemějte tedy žádné návrhy!)

Na základě „činností ve skupině“ zjišťujeme, že potřebujeme určitý stupeň organizace. Jestliže si všichni řeknou, že někdo jiný uvaří kávu, jaký bude výsledek? Nebude žádná káva! Abychom se vyhnuli takové situaci, jeden nebo více členů přijme zodpovědnost za přípravu občerstvení na mítincích. Takže všichni lidé, od těch, kteří vaří kávu

ZAKLÁDÁME KOMISE A VÝBORY...

Ať už vaří kávu... nebo pomáhají organizovat skupiny

až po důvěrníky ve Všeobecné Služební Radě, kteří jsou zainteresovaní ve službě v AA, za kterou přijímají zodpovědnost, nedostávají žádnou pravomoc. (Zde se Devátá tradice propojuje s Druhou). Služebníci ve skupině jsou zodpovědní členům skupiny; služebníci v interskupinových výborech skupinám ve stejné lokalitě; členové komise pro léčebny a věznice zodpovídají skupinám AA v léčebných a nápravných zařízeních; členové oblastních výborů, všem skupinám v dané oblasti; delegáti Konference a jejích výborů všem skupinám ve Spojených státech a Kanadě a služebníci ve Všeobecné kanceláři služeb, v Radě důvěrníků a a jejich komisích se zodpovídají všem skupinám a členům kdekoli na světě.

V běžných podnicích má správní rada rozhodující pravomoc pro určování firemních plánů a politiky. Naše rada důvěrníků sestává pouze z jednotlivých zástupců. Každý člen rady má na Konferenci právo jednoho hlasu. V průmyslovém odvětví dceřiné podniky "skáčou podle toho, jak hlavní kancelář píská." Naše Kancelář slouží pouze jako středisko pro sběr a třídění informací z AA, nabízející návrhy řešení založené na zkušenostech získaných ve skupinách.

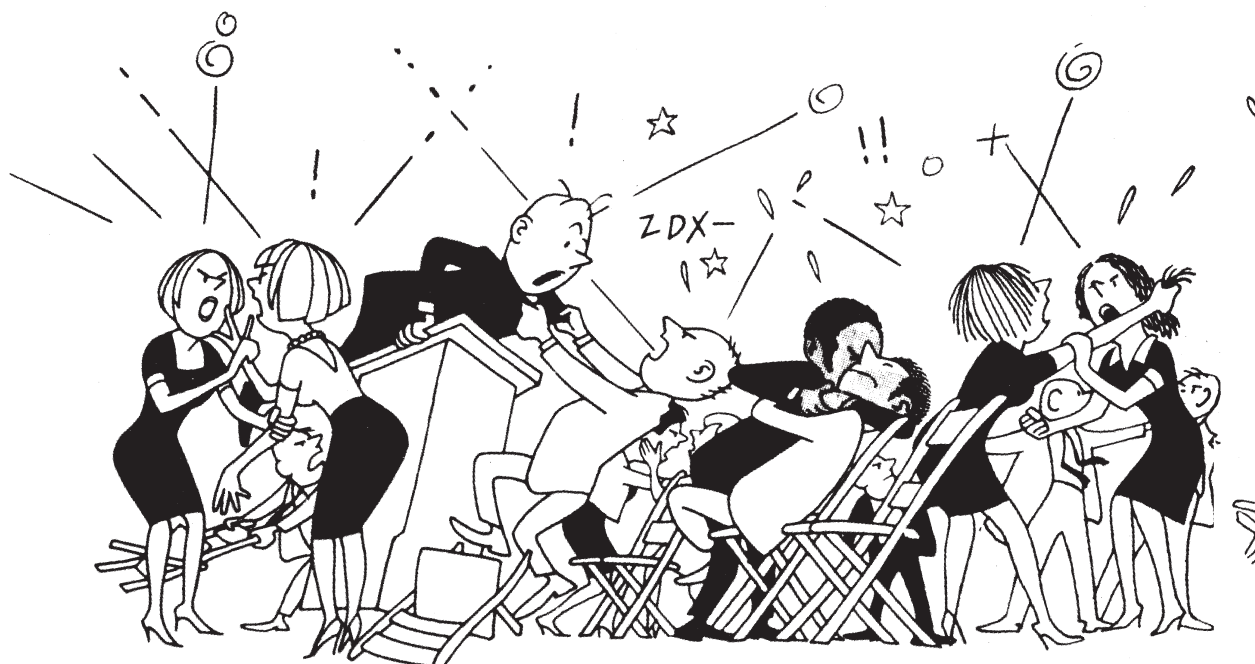
A i přes tak malý stupeň organizace AA zázračně funguje! Jedním z důvodů může být i to, že Pátá Tradice je přímo uplatňována v každé komisi a radě AA stejně, jako v každé skupině AA. Přidržováním se „jediného hlavního účelu“ ve všech činnostech AA získává Společenství „duchovní jednoduchost“. Odchýlení se o tohoto účelu a zapletení AA do záležitostí mimo oblast našeho hlavního zájmu, by nám přineslo nebezpečné komplikace...

v daleké Africe.....VŽDY SE JEDNÁ O SLUŽBU

Desátá Tradice

Anonymní alkoholici nemají názor na záležitosti mimo společenství, proto by jméno AA nemělo být nikdy zataženo do veřejných sporů.

„... Vím, že hovořím
za všechny členy AA,
když protestuji proti
současnému schvalování
zákonů v Parlamentu!
Narážím tímto na
nechvalně známý
a nesmyslný návrh
Zákona o domácnosti
č. 1112/2014Sb!“

„... Nesmí být nikdy
schválen! A proto
posílám telegram
jménem AA a naší
skupiny...“

„To jako
vážně?“

„Kdo to
řekl?“

Jak někdo může
vystřízlivět nebo
zůstat střízlivý
v takovém
prostředí?

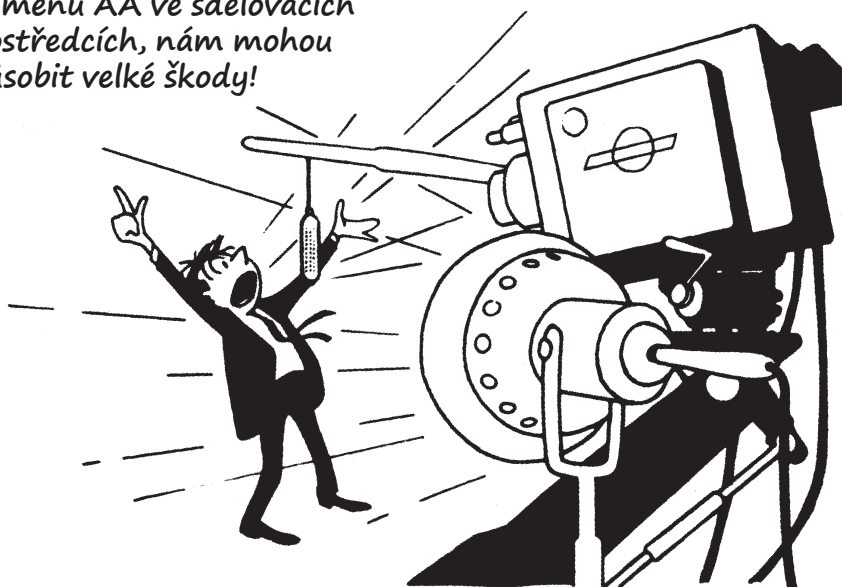
Jedenáctá Tradice

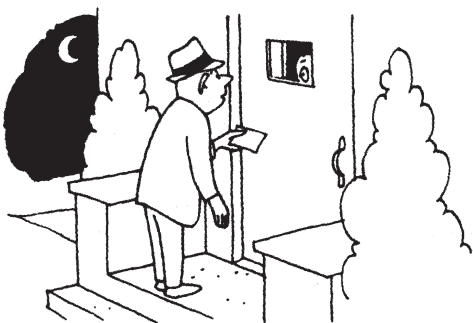
Naše vztahy k veřejnosti jsou založeny spíše na přitažlivosti než na reklamě, musíme vždy zachovávat osobní anonymitu na úrovni tisku, rozhlasu a filmu.

*Nejsme tajné společenství...,
předáváme poselství
kdekoli můžeme.*

*Ale musíme si být vždy vědomi,
že samozvaní mesiáši, kteří mluví
ve jménu AA ve sdělovacích
prostředcích, nám mohou
způsobit velké škody!*

Alkoholici, kteří se zotavili díky našemu programu, jsou sami o sobě nejsilnějším lákadlem, které AA má. Když jsou lidé tázáni, co je vedlo k vyhledání pomoci v AA, nejčastěji odpovídají, že to byl „některý ze členů AA“. Jejich šance by byly mizivé, pokud bychom všichni zůstali zcela skryti. Ale mnoho z nás si zvolilo možnost svěřit se svým přátelům, sousedům, zaměstnavatelům, spolupracovníkům, lékařům či duchovním s tím, že patříme k AA. Pokud to uděláme, neznamená to ve smyslu této Tradice porušení anonymity.

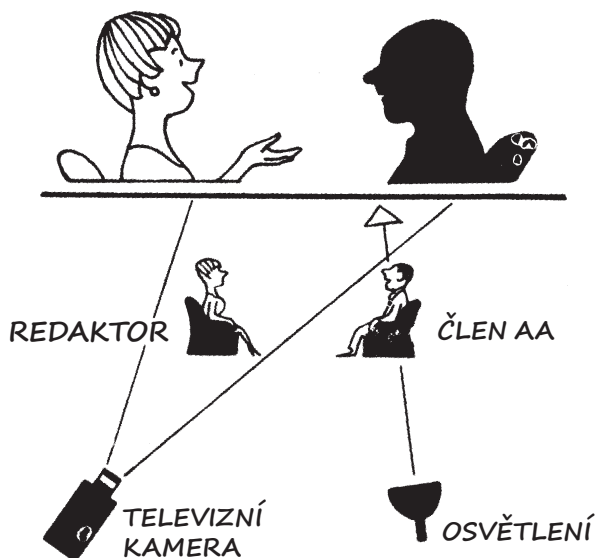
Předpokládejme, že trpící alkoholik nemá takové štěstí, aby potkal někoho z AA. Jak nás tedy může takový člověk najít? Hledání bude těžké, pokud se místní skupina domnívá, že by měla být také anonymní. Ale tato Tradice hovoří o „osobní anonymitě“, že ano? Alkoholici se nebudou zajímat o AA, jestliže nemají o jeho existenci ani potuchy nebo mají zkreslenou či špatnou představu o jeho členech a programu.

Poskytnout veřejnosti přesný obraz AA je hlavní náplní našich komisí pro styk s veřejností. Navíc tyto komise mohou často předávat poselství určitým cílovým skupinám, od policistů až k vedoucím osobních oddělení, jejichž práce zahrnuje také kontakt s trpícími alkoholiky.

Jak být anonymní v televizi

Informace o AA jsou nabízeny veřejnosti všemi sdělovacími prostředky, v tištěné formě i všemi formami vysílání. V rádiu je samozřejmě jednoduché zabezpečit anonymitu našeho člena, ale v televizi, která nebyla v době vzniku Tradic tak široce užívána, je to větší problém. Podle názoru Konference porušují členové svou anonymitu, když se v televizi identifikují jako členové AA a je vidět jejich tvář, bez ohledu na to, zda uvedou své jméno či nikoliv. Ale televize je sdělovací prostředek s velmi širokým spektrem diváků, a proto ho nemůžeme ignorovat.

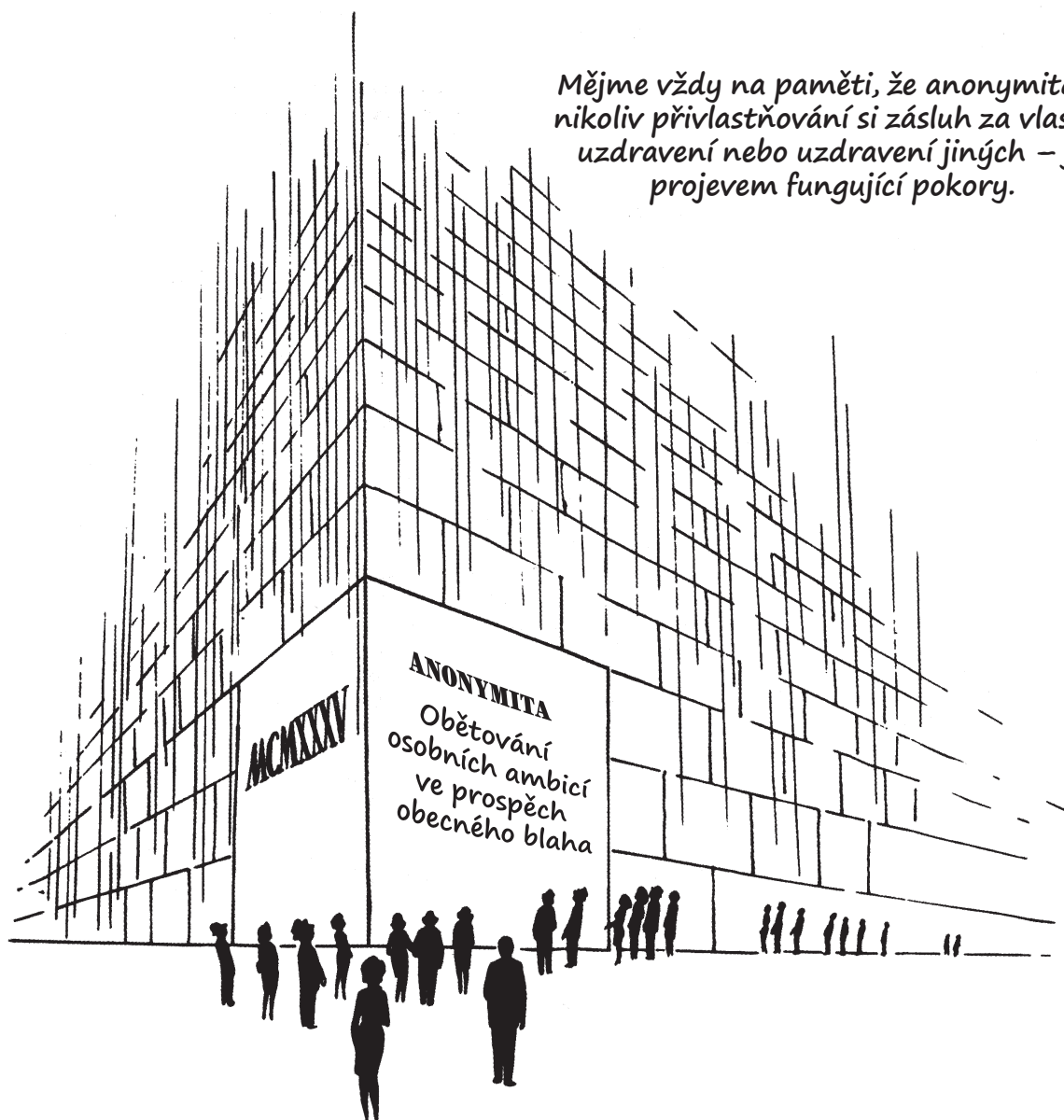
Existují různé technické možnosti používané k zajištění anonymity v televizi. Je to například použití masek, zástěn, zadního světla, přes které je vidět pouze silueta člena AA nebo natočení kamery tak, že zabírá člena pouze zezadu. Zde znázorněná metoda „stínu“ je jednoduchá, nenucená a tudíž vhodná, protože nepropagujeme jednotlivé osobnosti, ale vysvětlujeme činnost AA. Nejenže může porušení osobní anonymity ve sdělovacích prostředcích odradit plachého nováčka, ale také může ohrozit naši vlastní strážlivost tím, že porušíme zásady programu AA a Tradic...

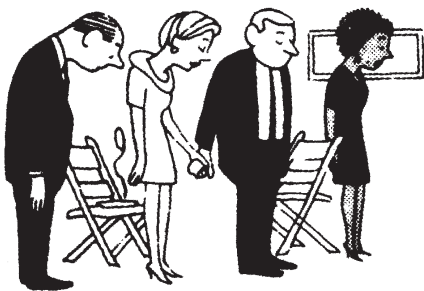
Dvanáctá Tradice

Anonymita je duchovním základem všech našich Tradic, která nám stále připomíná, abychom kladli principy před osobnosti.

Mějme vždy na paměti, že anonymita – nikoliv přivlastňování si zásluh za vlastní uzdravení nebo uzdravení jiných – je projevem fungující pokory.

Anonymita, s jakou se setkáváme v AA, je v podstatě jednoduchým vyjádřením pokory. Když používáme Dvanácti Kroků, abychom se uzdravili z alkoholismu, pokoušíme se dosáhnout opravdové pokory a založit naši sebeúctu spíše na pevných základech pravdy než na našich představách o nás samotných. Když používáme Dvanáct Tradic, abychom v AA pracovali společně, všichni se snažíme dosáhnout pokory: jako jednotlivci tím, že přijímáme své skutečné místo v AA a jako společenství tím, že přijímáme své skutečné místo v tomto světě.

První Tradice nám všem připomíná, že se neuzdravujeme sami, že bychom se měli vzdát našich osobních tužeb a ctízádnosti ve prospěch zachování principu jednoty skupiny a našeho Společenství. Neměli bychom se (Druhá Tradice) považovat za důležitého a vlivného člena AA, bez ohledu na to, jakou službu vykonáváme.

Všichni jsme prostě alkoholici a v našich skupinách nejsme oprávněni (Třetí Tradice) rozhodovat o způsobilosti dalších alkoholiků, kteří hledají stejnou pomoc, jaké se dostalo nám. Ano, také skupina potřebuje pokoru. Skupina může zveřejnit své jméno, ale v duchu anonymity by měla chápat jakoukoliv skupinu jako součást většího celku (Čtvrtá Tradice) a v každé činnosti brát v úvahu společné blaho ostatních skupin, které tvoří celé AA. Na setkáních i při individuálních aktivitách bychom měli pamatovat, jak zní celé jméno

našeho Společenství. Společenství nepředstavuje žádné známé náboženství ani není žádným novým náboženským vyznáním. Nejsme hlasatelé evangelia ani spasitelé vyslaní zachránit lidstvo, jsme anonymní alkoholici snažící se pomoci jiným alkoholikům (Pátá Tradice).

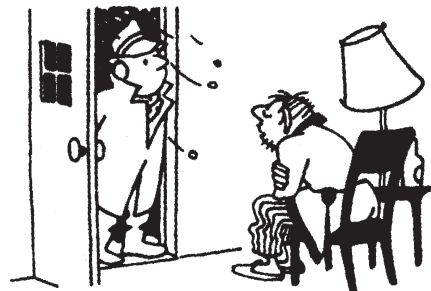
Se vzrůstajícím bojem proti alkoholismu bychom neměli dopustit, aby nás hrdost na AA zavedla ke sloučení našeho Společenství s jinými organizacemi za účelem získání části jejich moci, prestiže či financí. Jestliže budeme pamatovat na Šestou a Sedmou Tradici, pak budeme všechno naše úsilí směřovat k hlavnímu účelu AA.

Pokud jdeme na návštěvu za účelem Dvanáctého kroku, neměli bychom si říkat, jak ušlechtilí jsme, když děláme tak užitečnou práci bez odměny. Význam Dvanáctého Kroku nemůžeme měřit penězi (Osmá Tradice), všichni jsme dostali zaplacení dopředu – mincí vysoké hodnoty – hodnoty našich životů. V téže Tradici je navrhováno, aby centra služeb za účelem udržení pokory v AA raději vyplácela svým zaměstnancům přiměřený plat, než aby AA považovala za tak čestné, že zaměstnání v něm je projev laskavosti.

Jestliže jsme v rámci AA pověřeni zvláštní zodpovědností, tak to pro nás podle Deváté Tradice znamená příležitost sloužit, nikoliv oprávnění se chlubit. Desátá Tradice zase zajišťuje pokoru Společenství tak, že ho zbavuje zátěže považovat se za obecnou autoritu ve veřejné sféře.

Nechceme vydávat náš program za „spolehlivý lék“ a propagovat jej extravagantními termíny v reklamní kampani (Jedenáctá Tradice) nebo ho dramatizovat veřejnými výstupy veřejně známých lidí z AA, což by naznačovalo, že uzdravení je pro každého individuálním úspěchem. Tradice Dvanáctá nám připomíná, že existuje něco silnějšího než naše Já, něco, na co se můžeme spolehnout. Naše principy klademe na první místo, nejsou našimi vynálezy, odrážejí věčné duchovní hodnoty.

V souvislosti s touto Tradicí, jako jedinci i jako Společenství, pokorně uznáváme naši závislost na Síle větší, než jsme my sami.

Toto dlužíme budoucím členům AA:

Klást naše společné blaho na první místo,

Zachovat naše Společenství jednotné.

Protože na jednotě AA závisí naše životy,

A životy těch co přijdou po nás.

DVANÁCT TRADIC *s ilustracemi*

Toto je literatura schválená
Všeobecnou Konferencí Služeb AA.

Copyright © 1971
Autorská práva © 2014
Světové Služby Anonymních Alkoholiků, s.r.o.

Adresa: Na Poříčí 16,
Praha 1, 11000

www.anonymnialkoholici.cz

Vytištěno v ČR